

De zeven echtgenoten
van Evelyn Hugo

Van Taylor Jenkins Reid verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Supernova
In een ander leven
Daisy Jones & The Six

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Taylor Jenkins Reid

De zeven echtgenoten
van Evelyn Hugo

Vertaald uit het Engels
door Lette Vos

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5287 4

© 2017 Rabbit Reid, Inc.

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Lette Vos

Oorspronkelijke titel *The Seven Husbands of Evelyn Hugo*

Oorspronkelijke uitgever Atria Books,
an imprint of Simon & Schuster, Inc.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Great Bowery Inc./Gallery Stock

Foto auteur © Scott Witter

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Lilah
Gooi het patriarchaat maar
lekker omver, lieverd

NEW YORK TRIBUNE

2-3-2017

Door Priya Amrit

Evelyn Hugo kondigt veiling galajurken aan

Filmlegende en voormalige it-girl Evelyn Hugo heeft zojuist aangekondigd dat ze twaalf van haar meest iconische galajurken via Christie's zal veilen om geld in te zamelen voor borstkankeronderzoek.

Hugo, inmiddels 79, gold jarenlang als het toonbeeld van glamour en elegantie. Ze wordt geroemd om haar kledingstijl, die sensueel en ingetogen tegelijk is, en haar beroemdste outfits worden binnen de mode- en Hollywoodgeschiedenis als bepalend beschouwd.

Wie een stukje van Hugo's leven wil bemachtigen, zal niet alleen geïntrigeerd zijn door de jurken zelf, maar ook door de context waarin ze gedragen werden. De veiling van Evelyn Hugo's galajurken omvat onder andere de smaragdgroene Miranda La Conda die Hugo droeg op de Oscaruitreiking van 1959, de paarsblauwe luchtige jurk van mousseline met diepe ronde hals die ze aanhad bij de première van *Anna Karenina* in

1962 en de marineblauwe zijden Michael Maddax waarin ze in 1982 haar Oscar voor *All for Us* in ontvangst mocht nemen.

Hugo heeft de nodige schandalen op haar naam staan, niet in de laatste plaats haar zeven huwelijken, waaronder een van tientallen jaren met filmproducent Harry Cameron. De Hollywoodcoryfeeën kregen samen een dochter, Connor Cameron, die ongetwijfeld de inspiratie is geweest voor de veiling. Ms Cameron overleed vorig jaar aan borstkanker, niet lang na haar 41ste verjaardag.

Onder de naam Evelyn Elena Herrera werd Hugo in 1938 in New York geboren als dochter van Cubaanse immigranten, waarna ze opgroeide in de wijk Hell's Kitchen. In 1955 had ze zich in Hollywood weten te vestigen, haar haar blond geverfd en haar naam veranderd in Evelyn Hugo. Bijna van de ene op de andere dag behoorde Hugo tot de Hollywood-elite. Ze zou nog ruim dertig jaar in de schijnwerpers staan voor ze eind jaren tachtig afscheid nam van het witte doek en trouwde met geldmagnaat Robert Jamison, de oudere broer van drievoudig Oscar-winnares Celia St. James. Sinds de dood van haar zevende echtgenoot woont Hugo alleen in Manhattan.

Door Hugo's bovenaardse schoonheid, enorme sexappeal en glamour zijn filmfans van over de hele wereld al een halve eeuw in haar ban. Naar verwachting zal met de veiling ruim twee miljoen dollar worden opgehaald.

‘WIL JE EVEN NAAR MIJN KANTOOR KOMEN?’

Ik kijk om me heen naar de bureaus naast het mijne en kijk dan weer naar Frankie omdat het me niet helemaal duidelijk is tegen wie ze het heeft. Ik wijs naar mezelf. ‘Heb je het tegen mij?’

Frankie is erg ongeduldig. ‘Ja, jij, Monique. Daarom vroeg ik ook: “Monique, wil je even naar mijn kantoor komen?”’

‘Sorry, ik hoorde alleen het laatste stukje.’

Frankie draait zich om. Ik pak mijn blocnote en loop achter haar aan.

Frankie heeft een heel opvallend uiterlijk. Ik weet niet zeker of ik haar mooi zou noemen in de conventionele zin van het woord – ze heeft scherpe gelaatstreken met ogen die nogal ver uit elkaar staan – maar ze is hoe dan ook iemand waar je blik onwillekeurig naartoe getrokken wordt. Met haar slanke lichaam van één meter tachtig, haar korte afro en haar voorliefde voor felle kleuren en robuuste sieraden kijkt iedereen altijd op als Frankie binnenkomt.

Zij was een van de redenen dat ik deze baan aannam. Tijdens mijn studie journalistiek had ik al grote bewondering voor haar en las ik al haar artikelen in het tijdschrift waarvan ze tegenwoordig hoofdredacteur is en waar ik voor werk. En ik vind het ook enorm inspirerend om een zwarte vrouw als baas te hebben, eigenlijk. Aangezien ik zelf een vrouw van gemengd ras ben – met een lichtbruine huid en donkerbrui-

ne ogen die ik van mijn zwarte vader heb geërfd en een hoofd vol sproeten van mijn witte moeder – durf ik door Frankie te geloven dat ik in de toekomst misschien ook wel een leidende functie kan bekleden.

‘Ga maar even zitten,’ zegt Frankie terwijl ze plaatsneemt achter haar bureau, en ze gebaart naar een oranje stoel tegenover haar.

Ik ga rustig zitten en sla mijn benen over elkaar. Ik wacht tot zij het woord neemt.

‘Dus... we hebben nogal een vreemd verzoek gekregen,’ zegt ze terwijl ze naar haar computerscherm kijkt. ‘Het management van Evelyn Hugo heeft gevraagd of we een stuk over haar willen schrijven. Een exclusief interview.’

Normaal gesproken zou mijn eerste reactie zijn: *Holy shit*, en vervolgens: *Wat heb ik daarmee te maken?* Maar ik hou me in en vraag: ‘Waarover precies?’

‘Ik gok dat het te maken heeft met de jurkenveiling die ze organiseert,’ zegt Frankie. ‘Ik heb begrepen dat ze zo veel mogelijk geld wil ophalen voor de American Breast Cancer Foundation.’

‘Maar dat hebben ze niet bevestigd?’

Frankie schudt haar hoofd. ‘Het enige wat ik weet is dat Evelyn Hugo iets te vertellen heeft.’

Evelyn Hugo is een van de grootste filmsterren ooit. Zelfs als ze niks boeiends te melden heeft, wil iedereen het toch horen.

‘Dat kan een fantastisch nummer opleveren, toch? Ik bedoel, ze is een levende legende. Was ze niet iets van acht keer getrouwd?’

‘Zeven keer,’ zegt Frankie. ‘En ja, dit kan potentieel een topartikel worden. Daarom hoop ik ook dat je goed luistert naar wat ik verder te zeggen heb.’

‘Hoe bedoel je?’

Frankie haalt diep adem en trekt een gezicht waardoor ik begin te vermoeden dat ze op het punt staat me te ontslaan. Dan zegt ze: ‘Evelyn heeft specifiek om jou gevraagd.’

‘Om mij?’ Dit is al de tweede keer binnen vijf minuten dat ik volkomen overdonderd ben door het feit dat iemand met mij wil praten. Ik

moet echt aan mijn zelfvertrouwen gaan werken. Laat ik het zo zeggen: het heeft de laatste tijd nogal te lijden gehad. Niet dat ik ooit heb geblaakt van zelfvertrouwen...

‘Als ik heel eerlijk ben, reageerde ik precies zo,’ zegt Frankie.

Als ik dan op mijn beurt heel eerlijk ben, ben ik toch een beetje beleefd. Al begrijp ik natuurlijk volkomen waarom ze dat zegt. Ik werk nog geen jaar bij *Vivant* en schrijf voornamelijk advertorials. Hiervoor blogde ik voor *Discourse*, een website over culturele evenementen die zichzelf een nieuwsblad noemt, maar in feite een veredelde blog met pakkende koppen is. Mijn werk bestond grotendeels uit het schrijven van opiniestukken over de nieuwste trends voor de rubriek ‘Modern Life’.

Na jaren freelancen kwam de vaste aanstelling bij *Discourse* als geroepen. Maar toen ik een baan kreeg aangeboden bij *Vivant*, greep ik die toch met beide handen aan. Ik kon de kans om voor zo’n instituut te werken, te midden van allerlei grote namen, niet laten liggen.

Op mijn eerste werkdag liep ik langs muren vol iconische, cultuur-bepalende covers – die met vrouwenactiviste Debbie Palmer die naakt op een wolkenkrabber is gepositioneerd en uitkijkt over Manhattan in 1984; die uit 1991 waarop schilder Robert Turner werkt aan een doek, met als bijschrift dat hij aids heeft. Het voelde onwerkelijk om me in *Vivant*-kringen te mogen ophouden. Ik droom er al heel lang van om mijn naam op het glimmende papier te zien staan.

Helaas heb ik aan de afgelopen twaalf nummers nog niets anders bijgedragen dan suffice interviewtjes met rijkeluijskinderen, terwijl mijn voormalige collega’s bij *Discourse* zich inzetten om de wereld te veranderen met artikelen die de hele wereld over gaan. Kortom: ik ben niet bepaald trots op mezelf.

‘Luister, ik bedoel niet dat we niet blij met je zijn, want dat zijn we wel,’ zegt Frankie. ‘We geloven allemaal dat jou een mooie toekomst bij *Vivant* te wachten staat, maar ik had eigenlijk gehoopt dat ik een van onze ervaren interviewers op dit stuk kon zetten, iemand die hier al een tijdje meedraait. Dus ik wil bij voorbaat duidelijk maken dat wij jouw naam niet bij Evelyns team hebben neergelegd. We hebben vijf topjournalisten

gepitch, en dit was hun tegenvoorstel.'

Frankie draait haar computerscherm naar me om en laat me een e-mail lezen van ene Thomas Welch, vermoedelijk Evelyn Hugo's publiciteitsagent.

Van: Thomas Welch

Aan: Troupe, Frankie

Cc: Stamey, Jason; Powers, Ryan

Monique Grant moet het doen, anders doet Evelyn niet mee.

Verbouwereerd kijk ik Frankie weer aan. Maar eerlijk gezegd ben ik ook door het dollen heen dat een beroemdheid als Evelyn Hugo iets met mij te maken wil hebben.

'Ken je Evelyn Hugo? Is dat de reden?' vraagt Frankie terwijl ze het scherm weer haar kant op draait.

'Nee,' antwoord ik, vol verbazing dat ze me dat überhaupt vraagt. 'Ik heb een paar van haar films gezien, maar ze is een beetje van voor mijn tijd.'

'Je hebt geen persoonlijke link met haar?'

Ik schud mijn hoofd. 'Absoluut niet.'

'Je komt toch uit Los Angeles?'

'Ja, maar de enige connectie die ik kan bedenken is als mijn vader ooit op een van haar filmsets heeft gewerkt. Hij was setfotograaf. Ik zou het eens aan mijn moeder kunnen vragen.'

'Goed idee. Graag.' Frankie kijkt me afwachtend aan.

'Nu meteen, bedoel je?'

'Als dat kan.'

Ik haal mijn telefoon uit mijn broekzak en stuur mijn moeder een appje: *Heeft papa ooit bij een film gewerkt waar Evelyn Hugo in speelde?*

Ik zie drie stipjes verschijnen. Als ik opkijk, betrap ik Frankie erop dat ze probeert mee te lezen op mijn scherm, waarna ze lijkt te beseffen dat dit een schending van mijn privacy is en achteroverleunt op haar stoel.

Mijn telefoon klingelt.

Mijn moeder appt: Misschien wel? Het waren er zoveel dat ik het nauwelijks bij kon houden. Hoezo?

Lang verhaal, app ik terug, maar ik probeer te achterhalen of ik op de een of andere manier een link heb met Evelyn Hugo. Denk je dat papa haar kende?

Mama stuurt terug: Haha! Nee joh. Je vader had nooit rechtstreeks contact met bekende mensen. Hoe hard ik hem ook pushte om met filmsterren aan te pappen.

Ik grinnik. 'Zo te horen heb ik inderdaad geen link met Evelyn Hugo.'

Frankie knikt. 'Oké, mooi, nou ja, de andere theorie is dat ze iemand met een mindere staat van dienst hebben uitgekozen omdat ze denken je te kunnen manipuleren, zodat zij kunnen bepalen wat je wel en niet opschrijft.'

Ik voel mijn telefoon weer trillen. Over papa gesproken: ik was al van plan om je een doos met wat van zijn vroegere werk te sturen. Er zitten prachtige dingen bij. Ik vind het leuk om te hebben, maar volgens mij zou jij er nog meer plezier van hebben. Ik zal hem deze week opsturen.

'Je denkt dat ze voor een makkelijke prooi zijn gegaan,' zeg ik tegen Frankie.

Frankie glimlacht aarzelend. 'Zoiets, ja.'

'Dus Evelyns manager slaat ons colofon erop na, ziet mijn naam staan bij de lager geplaatste auteurs en schat in dat ze mij wel voor hun karretje kunnen spannen. Is dat het idee?'

'Ik vrees van wel.'

'En je vertelt me dit allemaal omdat...'

Frankie kiest haar woorden zorgvuldig. 'Omdat ik denk dat je dat niet zou laten gebeuren. Volgens mij onderschatten ze je. En ik wil dit interview heel graag in ons blad. Ik wil er de voorpagina's mee halen.'

'Wat wil je daarmee zeggen?' vraag ik en ik verschuif een stukje op mijn stoel.

Frankie slaat haar handen ineen en legt ze op het bureau, waarna ze dichterbij me toe buigt. 'Ik wil weten of je opgewassen denkt te zijn tegen Evelyn Hugo.'

Van alle vragen die ik vandaag had zien aankomen, stond deze waarschijnlijk ergens op de negen miljoenste plek. Denk ik dat? Ik zou het niet weten.

‘Ja,’ zeg ik na een poosje.

‘Is dat alles? Alleen maar ja?’

Ik wil deze kans. Ik wil dit verhaal schrijven. Ik ben het zat om helemaal onderaan in de pikorde te staan. En ik kan verdorie weleens een opsteker gebruiken. ‘Absoluut?’

Frankie knikt en denkt hier even over na. ‘Dat is al beter, maar ik ben nog niet helemaal overtuigd.’

Ik ben vijfendertig. Ik werk al meer dan tien jaar in de journalistiek. Ooit hoop ik een boek te schrijven. Ik wil zelf bepalen wat ik schrijf. Ooit wil ik de eerste zijn die gebeld wordt als iemand als Evelyn Hugo een interview wil geven. En hier bij Vivant word ik te weinig uitgedaagd. Als ik mijn doel wil bereiken, moet er iets veranderen. Iemand moet me de ruimte gunnen. En het moet gauw gebeuren ook, want mijn flutcarrière is alles wat ik heb. Als ik wil dat er iets verandert, moet ik de dingen heel anders gaan aanpakken. Drastisch anders.

‘Evelyn wil mij,’ zeg ik. ‘Jij wilt Evelyn. Het lijkt me dat ik jou niet hoeft te overtuigen, Frankie, maar jij mij.’

Frankie zwijgt als het graf en kijkt me over haar gevouwen handen heen diep in de ogen. Ik probeerde kordaat te klinken. Misschien heb ik het iets te zwaar aangezet.

Ik voel me precies zoals toen ik voor het eerst met gewichten ging trainen en meteen met vijfentwintig kilo begon. Als je te snel te veel hooi op je vork neemt, val je meteen door de mand.

Ik moet me gigantisch inhouden om mijn opmerking niet terug te nemen, om niet hartgrondig mijn excuses te maken. Mijn moeder heeft me altijd geleerd om beleefd en bescheiden te zijn. Ik heb lang in de veronderstelling verkeerd dat beleefdheid hetzelfde is als onderdanigheid. Maar met dat soort vriendelijkheid kom je niet ver. De wereld heeft respect voor mensen die geloven dat ze de baas zouden moeten zijn. Ik heb nooit begrepen waarom, maar ik ga me er niet langer tegen verzetten.

Ik ben hier omdat ik ooit wil zijn waar Frankie is, of misschien nog wel hogerop. Ik wil belangrijk werk doen waar ik trots op kan zijn. Iets van betekenis achterlaten. En op dat punt ben ik nog lang niet.

De stilte duurt zo lang dat ik vrees dat ik toch ga bezwijken onder de toenemende druk. Maar Frankie geeft het eerder op.

‘Goed dan,’ zegt ze, en ze staat op en steekt me haar hand toe.

Als ik hem vastpak schiet er een vlag van zowel paniek als trots door me heen. Ik zorg dat ik Frankie een stevige hand geef, die van haar lijkt wel een bankschroef.

‘Maak er een topartikel van, Monique. Voor ons en voor jezelf.’

‘Daar ga ik voor zorgen.’

We laten elkaars hand los, en ik loop naar de deur. ‘Misschien heeft ze je artikel over euthanasie voor *Discourse* wel gelezen,’ zegt Frankie vlak voor ik haar kantoor uit stap.

‘Wat?’

‘Dat was ontzettend goed. Misschien heeft ze haar oog daarom op jou laten vallen. Zo zijn wij ook bij je terechtgekomen. Niet alleen omdat het zo vaak gelezen werd, maar ook vanwege jouw schrijfstijl; het was echt een mooi stuk.’

Het was een van de eerste werkelijk relevante stukken die ik op eigen initiatief schreef. Ik pitchte het nadat ik de opdracht had gekregen om iets te schrijven over de toenemende populariteit van microgroenten, met name binnen de restaurantscene in Brooklyn. Ik was naar de markt in Park Slope gegaan om een lokale boer te interviewen, maar toen ik toegaf dat het water me niet bepaald in de mond liep van mosterdkool of postelein zei hij dat zijn zus precies hetzelfde had gezegd. Die was tot een jaar daarvoor een fervent vleeseter geweest, maar in de strijd tegen een hersentumor overgestapt op een volledig biologisch, veganistisch dieet.

Later in ons gesprek vertelde hij over een euthanasiepraatgroep waar zijn zus en hij zich bij hadden aangesloten, voor mensen die afscheid wilden nemen van het leven en hun dierbaren. Veel leden van de groep vochten voor het recht op een waardige dood. Gezonde voeding zou zijn

zus niet genezen, en ze wilden geen van beiden dat ze onnodig lang moest lijden.

Ik voelde een enorme drang om de mensen uit die praatgroep een stem te geven. Ik meldde me weer bij de redactie van *Discourse* en pitchte het verhaal. Ik had verwacht dat ze het zouden afwijzen, aangezien ik in de maanden daarvoor enkel artikelen had geschreven over hipstertrends en reportages over beroemdheden. Maar tot mijn verbazing kreeg ik groen licht.

Ik stortte me volledig op het artikel; ik ging naar bijeenkomsten in verstopte kerkzaaltjes, interviewde de leden en schreef en herschreef het stuk net zolang tot ik ervan overtuigd was dat het onderwerp euthanasie, een einde maken aan het leven van mensen die ondraaglijk lijden, in al zijn complexiteit belicht werd – als ethisch dilemma én als zegen.

Het is het artikel waar ik het allertrotst op ben. Bij thuiskomst na een dag op de redactie van *Vivant* heb ik het er al meerdere keren bij gepakt, om mezelf eraan te herinneren wat ik in mijn mars heb, om mezelf te herinneren aan de voldoening die ik haal uit het delen van de waarheid, hoe moeilijk die soms ook te verteren is.

‘Dank je wel,’ zeg ik tegen Frankie.

‘Ik bedoel maar te zeggen dat je talent hebt. Misschien heb je het daaraan te danken.’

‘Dat lijkt me sterk.’

‘Mij ook,’ antwoordt ze. ‘Maar als je wat ze te vertellen heeft tot een mooi stuk weet te breien, dan is dat de volgende keer wel het geval.’

THESPILL.COM

4-3-2017

Door Julia Santos

Evelyn Hugo gaat met de billen bloot

Het gerucht gaat dat vamp-van-de-eeuw/levende legende/mooiste-blondine-ter-wereld Evelyn Hugo haar jurken gaat veilen en ook nog eens heeft toegezegd om voor het eerst in decennia een interview te geven!

Ik hoop echt zó dat ze eindelijk een boekje gaat opendoen over al die echtgenoten die ze versleten heeft (bij vier of vijf kan ik me nog iets voorstellen, zes gaat al wat ver, maar zeven?! Zeven echtgenoten? En dan tellen we haar niet zo geheime affaire met Congreslid Jack Easton begin jaren tachtig nog niet eens mee. Lekker bezig, dame!).

Als ze niets over haar vele huwelijken kwijt wil, laten we dan op z'n minst hopen dat ze vertelt hoe ze aan die wenkbrauwen komt. Ik bedoel: wat is je geheim, Evelyn?!

Als je foto's van vroeger van haar ziet, met haar koperblonde haar,

haar donkere, kaarsrechte wenkbrauwen, haar prachtig gebruide huid en goudbruine ogen, dan móést je haar wel nastaren.

En dan heb ik het nog niet eens over haar lichaam.

Geen kont, geen heupen – maar wel enorme tieten en een superslanke taille.

Ik werk me al mijn hele volwassen leven in het zweet om zo'n lijf te krijgen (NB: dat is nog verre van gelukt. Komt misschien door de *bucattini* waar ik afgelopen week elke dag mee heb geluncht...).

Het enige waar ik nogal pissig om ben: Evelyn had hier iedereen voor kunnen vragen (ahum, mij bijvoorbeeld?), maar ze kiest iemand van *Vivant* die net om de hoek komt kijken in journalistenland... Ze had iedereen kunnen krijgen (ahum, mij bijvoorbeeld?). Waarom in vredesnaam die Monique Grant (en ik niet)?

Oké, genoeg gezeurd. Ik vind het gewoon superzuur dat ze mij niet hebben gevraagd.

Ik moet echt bij *Vivant* gaan werken. Daar krijgen ze alle leuke klussen.

REACTIES

Hihello565 schrijft: Zelfs medewerkers van *Vivant* willen niet meer voor *Vivant* werken. Het is een stelletje geldwolven en ze geven alleen nog bagger en verkapte reclame uit.

Ppppppppppps reactie op Hihello565: Zal allemaal best, maar als het meest gerenommeerde, smaakvolle tijdschrift van het hele land jou een baan aanbiedt, zeg je daar volgens mij echt geen nee op.

EChristine999 schrijft: Is Evelyns dochter niet recent aan kanker overleden? Volgens mij heb ik dat ergens gelezen. Superzielig. BTW, die foto van Evelyn bij het graf van Harry Cameron? Daar ben ik zo'n beetje maanden kapot van geweest. Zo'n mooi gezin. Echt zo sneu dat ze ze allebei kwijt is geraakt.

MrsJeanineGrambs schrijft: EVELYN HUGO INTERESSEERT ME ECHT

GEEN ZAK. BESTEED TOCH NIET ZOVEEL AANDACHT AAN DIT SOORT MENSEN. Al die huwelijken, affaires en de meeste van haar films bewijzen maar één ding: dat ze een slet is. *Three A.M.* was een belediging voor alle vrouwen. Besteed liever aandacht aan mensen die het waard zijn.

SexyLexi89 schrijft: Evelyn Hugo is misschien wel de mooiste vrouw ever. Die scène in *Boute-en-train* waar ze naakt uit het water komt lopen en het beeld vlak voordat je haar tepels ziet op zwart gaat? Bril-jant.

PennyDriverklm schrijft: Hoera voor Evelyn Hugo, die ervoor zorgde dat blond haar met donkere wenkbrauwen hip werd. Hulde!

YuppiePigs3 schrijft: Te mager! Niet mijn type.

EvelynHugoWasASaint schrijft: Deze vrouw heeft MILJOENEN geschonken aan goede doelen die slachtoffers van huiselijk geweld ondersteunen en aan belangenorganisaties voor lhbt+. Nu veilt ze jurken voor onderzoek naar borstkanker, en jij hebt het alleen maar over haar perfecte wenkbrauwen? Grapje, zeker?

JuliaSantos@TheSpill reactie op EvelynHugoWasASaint: Daar heb je wel een punt. SORRY! Maar laten we wel wezen, ze heeft die miljoenen verdiend door in de jaren zestig de keiharde zakenbitch uit te hangen. En daar was ze nooit mee weggekomen als ze niet zo getalenteerd en mooi was geweest, en ze heeft haar schoonheid dan weer voor een groot deel aan die wenkbrauwen te danken. Maar goed, je hebt een punt.

EvelynHugoWasASaint reactie op JuliaSantos@TheSpill: Argh, sorry dat ik zo bitchy reageerde. Ik had niet geluncht. Mea culpa. Het is misschien een schrale troost, maar *Vivant* gaat er nooit zo'n goed stuk van maken als jij. Evelyn had jou moeten vragen.

JuliaSantos@TheSpill reactie op EvelynHugoWasASaint: Ja toch????? Wie is die hele Monique Grant überhaupt? SAAAAI. Ik krijg haar nog wel...

DE AFGELOPEN DAGEN HEB IK ZO VEEL MOGELIJK ACHTERGROND- informatie over Evelyn Hugo verzameld. Ik ben nooit een groot filmfa- naat geweest, laat staan dat Hollywoodsterren uit de vorige eeuw me in het bijzonder interesseren. Maar met het leven van Evelyn – zoals dat tot nu toe te boek staat, tenminste – kun je tien dramaseries vullen.

Het begint allemaal met haar eerste huwelijk, dat al op haar acht- tiende op een scheiding uitliep. Dan een door de studio bekokstoof- de verloving, gevolgd door een stormachtig huwelijk, met de vroegere kroonprins van Hollywood, Don Adler. Vervolgens het gerucht dat ze bij hem wegging omdat hij haar sloeg. Haar comeback met een Fran- se arthousefilm. Het bliksemhuwelijk in Las Vegas met zanger Mick Riva. Haar sprookjeshuwelijk met de knappe Rex North, dat op de klip- pen liep omdat ze allebei vreemdgingen. Haar ontroerende romance met Harry Cameron en de geboorte van hun dochtertje Connor. Hun hartverscheurende scheiding, waarna ze binnen de kortste keren her- trouwde met haar voormalige regisseur Max Girard. Haar vermeende affaire met het veel jongere Congreslid Jack Easton, waarmee er een ein- de kwam aan haar huwelijk met Girard. En ten slotte haar huwelijk met de rijke zakenman Robert Jamison, waarover werd gefluisterd dat Eve- lyn het in ieder geval ten dele deed om haar voormalige tegenspeelster Celia St. James – tevens Roberts zus – te stangen. Al haar echtgenoten